

[Per Hækkerup.]

politik: at lade begivenhederne komme til os udefra og forholde os passive over for udviklingen uden at forsøge at øve den begrænsede indflydelse, et lille land har.

Jeg skal herefter vende mig til det indenrigspolitiske og prøve på at vurdere, hvad der er sket siden regeringsskiftet. I Politiken for 25. maj, i lørdags, havde indenrigsminister Poul Sørensen et indlæg, hvori han bl. a. sagde:

„Da regeringen var tiltrådt, udtrykte jeg på denne plads regeringens vilje til at være en samarbejdsregering — ikke blot sådan, at den markerer tre partiers samarbejde, men sådan at også det store socialdemokrati kunne være med i arbejdet. Der er til og med denne uge gennemført 78 lovforslag i denne samling, hvoraf de 72 har fået de fire største partiers stemmer, mens kun fem love er vedtaget alene af regeringspartierne og én på tværs af partierne.“

Der ligger jo ikke, må jeg sige til indenrigsministeren, som jeg forstår ikke kan være til stede i dag på grund af Købstadforeningens årsmøde — der ligger jo ikke heri noget særlig mærkværdigt. Hvis indenrigsministeren vil gøre sig den ulejlighed at sammenligne med tidligere år under socialdemokratiske mindretalsregeringer eller under flertalsregeringer med en anden politisk farve, vil han finde, at langt det største antal lovforslag er vedtaget enten af folketinget som helhed eller af de fem af tingets partier. Herudover må jeg måske minde om, at de fleste af de forslag, vi har behandlet siden regeringsskiftet, er forslag, der er udarbejdet af den tidligere socialdemokratiske mindretalsregering, og det ville jo være underligt, hvis vi ikke normalt ville være i stand til at stemme for dem, dvs. hvis ikke deres indhold er ændret, eller omstændighederne er ændret sådan, at de ikke længere er acceptable for os.

I den nævnte artikel siger indenrigsministeren, Poul Sørensen, videre:

„Men i det store og hele har der altså været et godt samarbejde i folketinget, og regeringen vil gøre sit til, at det også bliver tilfældet i de næste samlinger.“

Jeg har naturligvis med glæde bemærket mig, at indenrigsministeren med sin sædvanlige venlighed her giver udtryk for viljen

til et samarbejde, som også skal omfatte socialdemokratiet. Det er imidlertid ikke alle regeringsmedlemmer, der giver udtryk for helt det samme synspunkt. I søndags talte således landbrugsminister Peter Larsen ved et møde i Assenskredsens venstre, hvor han bl. a. sagde:

„Vi skal ikke blot have en regering med et andet navn, men tillige en ny politik, der kan vise, at der bliver tale om et systemskifte i dansk politik, som vel at mærke kan blive starten til en reformperiode.“

Se, det er jo ganske andre ord. Her er der tale om et systemskifte, om en total ændring i dansk politik, og det er jo ikke det, hr. Poul Sørensen mente med sine venlige ord om samarbejde. Nu tvivler jeg ikke om, at landbrugsministeren er lige så venlig som indenrigsministeren, jeg skal derfor ikke blande mig i de indre stridigheder mellem regeringspartierne. Det synes jo klart, at det i forvejen optager partiernes kræfter temmelig meget, så hvorfor skulle jeg yderligere beskæftige mig med det; det er man jo selv i stand til.

Jeg vil også gerne understrege, at det er for tidligt at foretage en endelig bedømmelse af regeringen, hertil har den virket for kort. Derimod må det være rimeligt at bedømme dens erklærede hensigter og dens hidtidige gerning. Det, man spørger sig selv om, er da: hvilken politik vil denne regering føre, og hvilken politik har den ført? Jeg må igen vende mig til landbrugsministeren, der i den før nævnte tale bl. a. sagde:

„Den kommende indkomspolitik skal sikre, at indkomsternes forøgelse inden for alle erhverv og inden for alle samfundsgupper afpasses med samfundets produktionsstigning, sådan som staten nu har lagt linjen for sit eget vedkommende. Vi har desuden gennemført skærpet pris- og avancementstop, og det lykkedes at udskyde stigningerne på landbrugets hjemmemarkedspriser i hvert fald indtil videre. En egentlig indkomspolitik må nu være et vigtigt saneringsmiddel ikke mindst i forbindelse med de overenskomstforhandlinger, der påbegyndes i den kommende vinter.“

Det er altså indkomspolitikken, der skal være det afgørende for regeringen, men man